

GIẢ LÁI BUÔN, THẦY VÕ ĐẤT TÂN KHÁNH THỬ SỨC VÕ SƯ TRÊN ĐẤT KHÁCH.

HỒ TƯỜNG ¹

Một hôm, thầy Năm Nhị (một bậc thầy võ nổi tiếng của đất Tân Khánh, nay là phường Tân Phước Khánh, thị xã Tân Uyên, tỉnh Bình Dương) đã cải trang làm lái buôn bán thuốc rê đi ngang vùng Tân An (Long An bây giờ). Tại đây, thầy Năm Nhị nghe đồn thầy Cai Tổng Anh có một người con là Hương Thân Lắm rất ham chuộng võ nghệ! Thầy Cai Tổng đã tìm nhiều thầy võ quanh vùng chỉ dạy nhưng không ai dám lãnh, vì Hương Thân võ nghệ đã cao mà sức mạnh lại nổi sóng gió. Cách đó 6 tháng, ông Cai Tổng có rước được một võ sư người Bắc đặng chỉ vẽ cho Hương Thân Lắm. Nghe đâu võ nghệ của vị võ sư này cũng khá lắm.

Thầy Năm Nhị muốn thử sức với vị võ sư nên sáng nào cũng đến rất sớm ở ngoài rào sân tập luyện rình xem. Một hôm, thầy Cai Tổng thấy vậy liền cho mời vô hỏi: “Chú em có việc gì mà hay đứng nhìn vào sân nhà tôi dữ vậy?”. Ông Năm Nhị lễ phép đáp: “Thưa vì ái mộ võ thuật nên trộm xem chớ không dám có tà ý gì khác”. “Chú em có biết chút đỉnh gì không?”. “Dạ cũng biết đôi chút, tôi ao ước muốn gặp thầy để học nhưng chưa có dịp”.

Ông Cai Tổng nhìn kỹ diện mạo của thầy Năm Nhị rồi vui vẻ: “Thầy chú em có hình tướng ra người nhưng tiếc vì chưa được ai truyền dạy. Tôi rất mến những người ham học như chú em. Vậy thì sẵn đây, tối sớm chú em cứ tự do đến học cùng con tôi. Hai người cùng tập luyện với nhau mới mau tiến tới được”. Thầy Năm Nhị tỏ lộ vui mừng: “Thật rất đa tạ tấm lòng tốt của ông Cai Tổng”.

Vị võ sư nghe lời ông Cai Tổng Anh bằng lòng cho kẻ lạ học chung với Hương Thân Lắm có ý không bằng lòng nên lựa thế nói: “Muốn vậy, chú em phải dượt thử với tôi, xem đủ sức chịu đựng với Hương Thân chăng? Kèo hai người tài lực cao thấp chênh lệch khó tiến lắm”. Thầy Cai Tổng tán thành: “Phải đa! Chú em ra dượt thử xem”.

Thầy Năm Nhị xắn áo bước ra sân, liền được Hương Thân Lắm trao cho cây trường thương. Thầy Năm Nhị bái tổ, vừa sang bộ rồi cung kính: “Ông ở đây như chủ nhà, tôi là khách”. Vị võ sư cướp lời: “Tôi là thầy, chú em là trò. Nói vậy sao nghe cho ổn. Chú em cứ lấy hết sức học mà tấn công để tôi dò xem sức lực của chú em đến đâu chứ?”. Năm Nhị ngập ngừng rồi mới nhỏ nhẹ: “Đành vậy rồi. nhưng dù sao tôi cũng không dám tấn công trước, xin ông ra tay cho tôi thử cũng lượng sức được”.

Tưởng gặp phải người học trò nhút nhát, vả lại võ sư kia cũng muốn hạ mau lẹ thầy Năm Nhị hầu kiếm cơ để khỏi dạy thêm một người nữa, nên ông vung thương tấn công liền. Trước đường thương đánh như vũ bão thế mà võ sư đánh không trúng địch thủ làm chính thầy Cai Tổng đứng bên ngoài cũng ngạc nhiên: “Chú em đó giỏi tài tránh né dữ đa”.

Xong ba hiệp, võ sư toát mồ hôi, hết sức kinh dị, vì thầy Năm Nhị chưa thi thố tài ba gì mà sao ông đánh cũng không thắng được. Còn đang lưỡng lự thì võ sư nghe thầy Năm Nhị lên tiếng: “Xin ông giữ bộ thương vì tôi sẽ phá ngay trận”. Võ sư cười nhạt: “Chú em gạt tôi để đánh nơi khác hay sao?”. Thầy Năm Nhị ôn hòa: “Trước mặt ông Cai Tổng, tôi nào dám nói ngoa, xin võ sư thủ thế”.

¹ Tiến sĩ, Võ sư truyền nhân của môn Võ Lâm Tân Khánh Bà Trà – di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia. Email: vosuhotuong56@gmail.com

Dứt lời, Năm Nhị trở ngón sở trường, thích cây thương vào nơi trán. Võ sư nhanh nhẹn đưa thương ra đỡ. Hai thương vừa chạm khẽ vào nhau thì võ sư nghe tê buốt trên trán.

Thầy Cai Tổng thấy đường thương của thầy Năm Nhị uyển chuyển nhanh chóng như vậy, cũng như tài né tránh thoăn thoắt khi nãy, nên buộc miệng khen và vỗ tay tán thưởng.

Võ sư hổ thẹn vì một vố nơi trán, ông ta điếng người, ngó địch thủ như muốn nuốt sống. Còn thầy Năm Nhị thì bình thản: “Xin võ sư giữ lấy trung bộ”. Võ sư nghe cho biết trước, liền trở bộ lia cây thương hộ thân, nhưng đã trễ. Đầu thương của Năm Nhị đã xĩa ngay vào vú bên mặt. Võ sư vội lách mình thì thầy Năm Nhị đã hồi thương đứng thủ thế: “Tôi sẽ phá bộ hạ, ngay đầu gối mặt”.

Phen này thì vị võ sư hết còn dám xem thường thầy Năm Nhị nữa, nên dung thế “ngư điệu” để cản roi nơi đầu gối mặt. Ngọn thương ba thước tung thẳng tới muôn phần ác liệt. Trông thế thủ của võ sư, Năm Nhị cả cười: “Tôi cho biết sẽ phá ngay đầu gối, rồi ông lại đậy kín, làm sao tôi đánh trúng?”. Võ sư cộc lốc: “Vậy mới hay!”.

Năm Nhị chẳng nói chẳng rằng, vọt đâm thẳng cánh ngay ngực. Võ sư lia đầu roi gạt ngang. Với ý “điều hổ ly sơn” nên thầy Năm Nhị mới giả đồ cho võ sư kịp phòng hờ, nhưng vị võ sư cũng đoán được, do đó không để hở nơi đầu gối mặt.

Năm Nhị liền giở ngón vũ bão hơn theo thế “giáng hỏa” cướp tinh thần, đường roi từ trên thẳng xuống ngay đầu muôn phần lợi hại. Võ sư kinh hoảng lấy hết sức bình sanh nhắc bóng roi lên đỡ.

Chỉ chờ có vậy, Năm Nhị liền nương roi theo thế “hồi mã thương” xoay mình thân thương lại, rồi thích ngay đầu gối mặt của vị võ sư. Đường thương lẹ như nháy mắt, võ sư lo đỡ ngọn “giáng hỏa”, bèn trơ đầu gối ra cho Năm Nhị dễ dàng thích thương.

Biết tài nghệ mình sút kém Năm Nhị quá xa nên võ sư phải nén lòng nhảy trái, chấp tay xá: “Tôi thật có mắt không người, muôn phần chịu lỗi”. Năm Nhị khiêm nhường: “Không đâu! Tại võ sư bất phản thô”. Võ sư giả lã: “Tôi biết lực rồi”.

Kể từ hôm đó, thầy Cai Tổng quyết mời cho được thầy Năm Nhị ở lại để dạy võ cho con. Tất cả ghe lá thuốc được thầy Cai Tổng tiêu thụ giùm và còn tặng riêng một số tiền cho bọn trẻ về trước. Sau một thời gian ngắn chỉ vẽ thêm, Hương Thân Lãm đã thắng hai độ roi và quyền liên tiếp ở võ đài Gò Công khi ấy!

HỒ TƯỜNG sưu tầm.